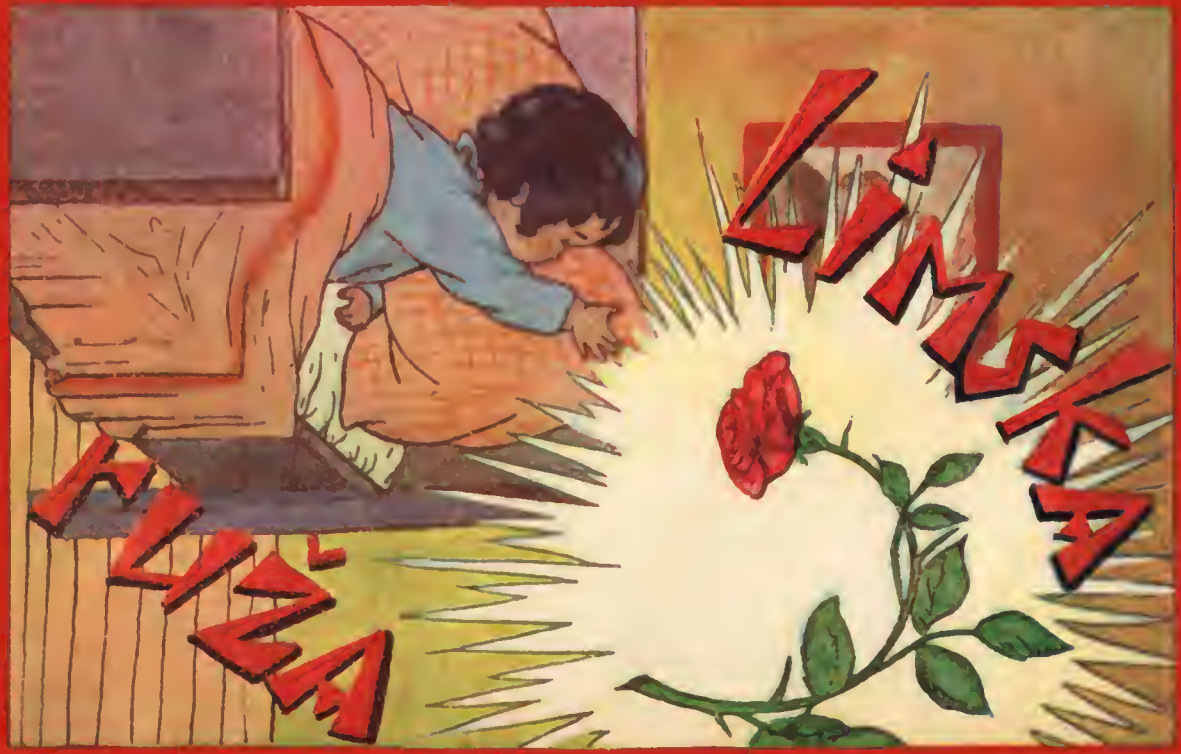
LIMUSKA
KUÉA

MALA OMLADINSKA BIBLIOTEKA
I. SERIJA: ŽIVOTOPISI SVETACA

SVETA RUŽA LIMSKA

SV. 4.

ZAGREB 1935.

NAKLADA KNJIŽARE »PREPOROD« (A. BUDIĆ) ILICA 118

Dozvolom duhovne oblasti nadbiskupije zagrebačke od 30. svibnja 1935. br. 3981.

Tiskara Merkantile (Jutrila i Sedmak), Zagreb, Ilica 26

Draga djeco!

Htjela bih vas povesti u Limu, veliki grad Južne Amerike, gdje je Bog izabrao jednu siromašnu, pobožnu djevicu za prvu sveticu novoga svijeta. Tamo je živjela, trpjela i radila

SVETA RUŽA LIMSKA.

DAR S NEBA

Veliko je veselje vladalo 10. travnja 1586. u kući jednoga vojnika u Limi: toga su dana njegova brojna djeca dobila još jednu zlatnu sestricu. Lijepo ju je bilo pogledati, gdje leži u bijelim jastucima, i svi su joj se divili, a osobito mlađa braća. Kadgod bi samo mogli, dotapkali bi do kolijevke i gotovo bez daha promatrali malu, kako spava i kako ima lijepu crnu kosu oko čela. Najedanput bi se njihovo ljubimče naglo probudilo i gledalo u njih onim velikim, tamnim očima, tako da bi oni i nehotice šaptali: »Kako nam je lijepa sestrica!«

Na Duhove se dijete krstilo. Sada je uz ljepušno tijelo imalo i posvećenu dušu, koja će uvijek bivati sve sjajnija i ljepša. Dobila je ime Izabela, kako joj se zvala i baka. Roditeljima se to ime činilo baš zgodno za njihovu malu, jer Izabela znači lijepa. Ocu uistinu nije bilo lako, da s ma-

lom plaćicom hrani i odijeva toliku djecu. Ali kad bi pogledao dražesnu Izabelu, na kojoj se već rano moglo vidjeti, da je obdarena osobitim milostima, iščeznule bi njegove brige, a mjesto njih došla radost i sveto pouzdanje.

ČUDESNA RUŽA

Izabeli je bilo otprilike šest mjeseci. Tada opazi jednoga dana kraj kreveta zlatni, sjajni krug, a usred njega purpurnu ružu, kako se spušta s počitanjem nada nju. Mala gledaše ružu sjajnim očima i htjede posegnuti rukama za njom. — Nato nestade slike. Majka je u susjednoj sobi opazila neki sjaj i požurila se, da vidi, šta je. Ali na pragu sobe osta kao ukopana, oči joj jedva mogoše podnijeti toliki sjaj. Kad je nestalo ruže, pohitila je k Izabelinu krevetu, puna duboke radosti poljubila dijete u čelo i rekla: »Drago moje dijete, odsada te više ne ću drugačije zvati, nego Ruža.«

Zar ovo priviđenje ne pokazuje, da je Ruža imala postati dijete milosti Božje?

A tako je uistinu i bilo. Već je u pet godina bilo tako sretna, da je primila svetu potvrdu. Kod te zgode odluči bogodušni biskup Turibus, da dijete pridrži i ime Ruža.

Nekoliko se godina kasnije naša svetica vrlo žalostila, što joj to ime nisu dali na krštenju. Svoju je bol povjerila Majci Božjoj, koju je vrlo štovala. Kad je jednoga dana bila na svetoj misi u crkvi Naše drage Gospe, imala je kod svete pričesti čudesno viđenje. Vidjela je nebesku Majku, kako joj govori: »Tvoje se ime vrlo sviđa momu sinu. Odsada se ne ćeš zvati samo Ruža, nego Ruža svete Marije.« Sva se radosna požurila kući, i pripovijedala zadivljenoj majci, kako je bila utješena.

MALA PATNICA

Ruža je vrlo lijep cvijet, i svak je voli, ali jedva ćeš naći koju, da ne bi imala i oštroga trnja. Razumijete li, draga djeco, zašto vam to govorim? Naša je mala svetica promijenila ime, a ne znači li to mo-

žda, da je u budućnosti čeka trnovit put? Tako je i bilo.

Ruža je još kao dijete imala mnoge bolesti; no ona je bila pravi uzor strpljivosti u podnošenju muka i bolova. To je pokazala još kao nježno dijete od tri godine.

Jednog je dana htjela naglo zatvoriti ormar, kad joj vrata uhvate palac na desnoj ruci. Jao, kolika bol za malu Ružu! Majka se preplašila i dotrčala, no Ruža je sakrila ruku pod pregaču, i nije nijednom riječju odala, da je boli. Poslije nekoliko dana opazila je majka, da joj je nokat jako upaljen. Morali su zvati i liječnika. On joj je izrezao nokat i čudio se junaštvu toga djeteta, koje se nije ni najmanje potužilo.

Tek što joj je ozdravio nokat, počnu je užasno boljeti uši. Možda ste i sami iskusili, kako ta bol znade biti strašna. Da joj olakšaju, morali su duboko rezati, no naša je mala junakinja primila tiho i bez tužbe patnju, kojom ju je pozdravljao Spasitelj.

Malo iza toga posla joj dragi Bog opet jedan mali trn:

Dobila je na glavi gnojne čirove i to ju je jako boljelo. Pokušavali su svašta, i napokon je majka upotrebila neko sredstvo, koje su joj preporučili kao vrlo dobro. Ali to nije, kako su se nadali, ublažilo boli, već su one naprotiv postale tako žestoke, da je mala patnica drhtala od muke na cijelom tijelu. Kad ju je majka pitala: »Boli li te, dijete moje?«, odgovorila je: »Samo malo, majko.« Tako je Ruža provela cijelu noć, a da se nije nijedanput potužila. Ujutro joj je majka skinula povoj, ali jao! Cijela joj je glava bila upaljena i puna puncata čirova. Majci su udarile suze, i puna ljubavi pitala je: »Dijete moje, kako si mogla cijelu noć provesti u tolikim bolima, a da mi nisi ništa rekla?« »Draga majko« odgovorila je Ruža, »baš sam ih najbolje mogla podnijeti.«

Budi kao mala Ruža, moje dijete, i misli kadgod te bude što boljelo: »Isuse, tebi za ljubav.« Vidjet ćeš, onda ti ne će biti ništa teško podnijeti tvoju malu bol.

RUŽA SE RADO ODRIČE

Ruža je vrlo srdačno ljubila raspetoga Spasitelja. Njemu je za ljubav prikazala svaki dan mnogo žrtava i poslužila se svakom prilikom, da se nečega odrekne. Kad bi dobila slatkoga voća, ne bi ga pojela, nego razdijelila siromašnoj djeci. Od šeste je godine po majčinu dopuštenju uzimala srijedom, petkom i subotom samo vode i kruha.

A kako se tek u noći znala dosjetiti žrtvicama! Kad bi svi legli na počinak, namjestila bi ona sebi tvrdi ležaj. Uklonila bi bijeli jastuk i stavila pod glavu komad drveta ili kamen. Majka je tek nakon dugo vremena otkrila tu tvrdu postelju i oštro ukorila Ružu. No ona je toliko molila, da joj je majka napokon dopustila, da smije ležati na podu, u jednom uglu spavaće sobe, ali da mora uzeti jastuk napunjen vunom. Što je ona napravila? Napunila je jastuk vunom, ali ga tako nabila, da je bio tvrd kao daska.

Naučite od male naše svetice, da se i vi katkad čega odreknete i da se ne tužite na neugodnosti.

RUŽA JE NEOBIČNO POSLUŠNA

»Poslušan bio Spas je sam,
Pa i ja hoću dà slušam.«

Tako je Ruža često molila; ona je ljubila poslušnost i htjela da bude posve slična Spasitelju, koga je odabrala za svoga zaručnika.

Stroga je majka često iskušavala poslušnost svoje kćerke, što će nam pokazati ova zgodica.

Ruža je bila vrlo vješta u ručnom radu, njezino je vezivo bilo tako fino i uredno, da se divio tkogod bi ga vidio. Ona je vrlo uživala u ručnom radu, to joj je bilo najmilije zanimanje, osobito vezenje bjeline za oltar i kalež. Premda je bila boležljiva, načinila bi u jednom danu više, negoli koja druga vješta švelja u četiri dana.

Jednoga joj dana naredi majka, da cvjetove, što ih je upravo vezla, uveze obratno. To baš nije bila mala kušnja za našu Ružu, koja je imala toliko smisla za umjetnost. Bez duga promišljanja učini

ona po majčinoj želji. Kad se posao svršio, bila je majka nešto zlovoljna i rekla: »Što si to napravila? Mislim, da si spavala kod posla.« Svetica mirno odgovori: »I meni se činilo, draga majko, da nije baš bilo dobro, što si mi zapovjedila. Ali kad ti zapovijedaš, meni je slušati. Ako želiš, da otporim, što sam izvezla, i da započnem iznova, i opet ću biti zadovoljna.« I sad joj je majčina želja bila zapovijed, ona je nanovo vezla cvjetove.

Ruža je bila poslušna i u malim stvarima. Tako na primjer ne bi nikada pila bez majčina dopuštenja, radije bi trpjela i najljuću žeđu.

Jednom umoli majku iglu i konca, što joj je trebalo za njezin posao. »Da«, reče joj majka ponešto otresito, »zašto ne bi donijela sama, nije zaključano«. »Ah, draga majko, ja ne mogu svojim poslom steći puno zasluga, pa bi ih zato htjela povećati zaslugom poslušnosti.« Zar to nije bio lijep odgovor?

Sada ću vam pripovijedati nešto, što ćete možda malo teže vjerovati. Ruža je

čak i nakon smrti bila osobito poslušna. U samostanu dominikankâ, koji je kasnije bio osnovan u Limi, izgubila se jedanput srebrna žlica. Uzalud su je svuda tražili. Tada se nadstojnica okrenula slici svete Ruže, koja je za života također bila dominikanka, i rekla: »Čuj me, blažena Ružo! U ime poslušnosti, na koju su svi u samostanu obvezani, zapovijedam ti, da nađeš izgubljenu žlicu. Pobrini se, da ona bude na svom mjestu, kad se vratim s večernje.« Nadstojnica ode, a kad se vratila, bila je žlica na stolu.

Nije li Bog htio tim čudom pokazati, kako mu je bila draga poslušnost svete Ruže na zemlji? Ako se želiš svidjeti Bogu, tada i ti, drago dijete, budi uvijek poslušno roditeljima i starijima.

OMILJELO MJESTANCE

Mjesto da se igra s drugom djecom, Ruža se voljela povući na osamljeno mjesto, da tamo moli i razmatra. Kad bi je drugarice zvale, da im se pridruži u igri, prijazno bi im to odbila.

Omiljelo mjestance

Kad je već bila malo veća, načini za sebe malu sjenicu u vrtu, vežući grane jednog drveta, koje su visjele dolje s granjem nekih grmova. Tu podiže oltar i postavi na njega križ okićen cvijećem. Zidove u pozadini uresi samim svetim sličicama. Dan na dan bi boravila po više sati na tom svom omiljelom mjestancu, daleko od svake buke. Molitva joj je bila nešto najljepše, jer je tad mogla govoriti s dragim Bogom i njemu sve reći.

Među slikama bila je i slika Spasitelja s trnovom krunom. Kad bi je pogledala, bila bi često ganuta do suza, pa odluči, da i sama nosi trnovu krunu. I što učini naša svetica? Nađe slučajno dva komadića lima, savi ih u obruč, ovi koncem i pričvrsti na nj oštro trnje i željezne čavle. Već je prije odrezala svoje lijepe, crne pletenice, bojeći se, da ne bi zbog njih postala tašta. Mjesto njih je nosila dugi veo i kapu, kako je to onda bio običaj u Americi. Tom je kapom i s nekoliko uvojaka nad čelom znala mnogo godina skrivati pred majkom svoju trnovu krunu.

VELIKO POUZDANJE U BOGA

»Uzdaj se u Boga i nek on te vlada,
Pa čudesno bit ćeš očuvana tada.

Na to je Ruža često mislila, pa se u svim potrebama molila, i bila uvijek uslišana. To pokazuje ovaj slučaj.

Jednoga dana, kada je Ruža već bila djevojka, vozila se ona s majkom i još s nekoliko gospođa iz crkve kući. Na nekom trgu, kojim su se morali provesti, vikalo je i bježalo na sve strane mnoštvo ljudi. Što se dogodilo? Jedan divlji bik bjesnio je, rikao u jarosti, kopao rogovima zemlju i bacao kamenje u zrak. Svi su bili vrlo uzrujani. Čim je neman ugledala kola, potrči bijesno k njima. Kočijaš kao i svi putnici htjedoše skočiti iz kola, ali ih Ruža moljaše, da ostanu sjedeći. Uvjeravaše ih, da im životinja ne će ništa načiniti. Zatim podiže oči k nebu i moljaše: »Gospodine, pomozi nam! Gospodine, zaštiti nas!« I gle, tik pred kolima bik se okrenu, rikanje umuče, i oni mogoše mirno i polagano nastaviti put.

Bijesni bik

Tako je i kod neke druge zgode bilo njezino pouzdanje čudesno nagrađeno. U kući bila velika potištenost; otac je imao isplatiti oveću svotu novaca, ali u taj čas nije imao ni prebite pare. A nije mogao ništa ni zaraditi, jer je ležao teško bolestan. Majka je sva klonula, ali ju je Ruža tješila: »Dragi Bog će pomoći.« Tada je pobožna djevica otišla brzo u crkvu i ustrajno molila za pomoć. I gle, kad je izašla iz kuće Božje, susrete nepoznatoga gospodina, koji joj pruži mali svežnjić i zamoli je, da ga preda roditeljima. Kako se svi začudiše, kad ga otvoriše! Bilo je u njemu upravo onoliko novaca, koliko je otac dugovao.

Još jedan primjer, kako se Ruža pouzdavala u Boga.

Med je u podrumu potrošen. Majka još jedanput šalje služavku, da vidi, zar zaista više ništa nema. Ali posuda je prazna. Majka je vrlo žalosna, jer nema novaca, da kupi drugi med, a Ruža je moli: »Majko, zapovjedi, i ja ću u ime Božje još jedanput pogledati, ne bih li našla meda.« Ona dođe u podrum, i — gle čuda!

Lonac pun do vrha. Svi su se panjili i čuđenju im nije bilo kraja: posuda se nije ispraznila osam mjeseci.

TEŠKI ČASOVI

Dragi Bog je dao Ruži i lijepu vanjštinu, pa je majka željela, da se kiti, da ide u pohode i da ih prima, da svoju ljepotu pokazuje pred svijetom. Ali je Ruža mrzila taštinu i htjela se sviđati samo dragomu Bogu. Stoga joj je bilo podnijeti mnogu tešku borbu.

Jednom ležao na stolu lijep cvjetni vijenac, i majka je tražila, da se Ruža njim okiti. Ruža je uporno molila, da joj se to oprosti. Ali majka najstrože zapovjedi, da udovolji njezinoj želji. Ruža posluša. No znate li, što učini, da ne postane tašta? Neopaženo sakri među cvijeće dugačku iglu, pa nju s vijencem čvrsto pritisnu na glavu.

Naša je svetica imala lijepe, bijele ruke, i to je bio majčin ponos. Majka joj je kupila za čuvanje ruku par mekanih, mirisavih rukavica i zapovjedila joj, da ih nosi

često pa i noću. Ružu je to rastužilo, ali je ipak poslušala. No što se dogodilo? Nekoliko sati nakon što je zaspala, osjetila je, kako je ruke peku i bole. Prva joj je misao bila: rukavice! Brzo ih je svukla, i gle, iz njih je sukljao plamen, koji je osvijetljivao sobu. Tada je skočila i bacila ih od sebe. Drugo je jutro pripovijedala majci svoj doživljaj i pokazala joj otečene ruke. Majka se uplašila, i odsad je više nije mučila s rukavicama. Kad su se poslije nekog vremena opet divili njezinim lijepim rukama, brzo je izašla van i zamočila ih u netom gašeno vapno. Možete zamisliti, draga djeco, kakve je strahovite boli trpjela na opečenim rukama. Bile su upravo odvratne, crvene i navorane. No Ruža se tomu veselila, više se nije trebala bojati tašte hvale.

Našoj je svetici bilo proći još jednu tešku borbu, i to onda, kad ju je neki bogati čovjek htio uzeti za ženu. Majka je bila zbog te ponude osobito sretna, i nagovarala kćerku, da je primi. No Ruža se još u ranoj mladosti zavjetovala, da se ne će udavati. Radi toga se sada prestraši.

Ustrajno se protivila da ispuni majčinu želju, i radi toga je podnijela mnogo uvreda, pače su s njom i zlo postupali. Sve je podnosila šutke, dok joj iza teške borbe nije majka napokon dopustila, da stupi u koji red.

Godine 1606. primi Ruža u »kapeli krunice« iz ruku svoga ispovjednika haljinu svetoga Dominika: crnu gornju haljinu, bijeli veo, pojas i bijeli škapular. I kao redovnica osta u kući svojih roditelja, jer onda još u Limi nije bilo samostana dominikankâ. Iz nekoliko dasaka i greda sagradi za sebe malu sjenicu s jednim prozorom. U toj je »vrtnoj ćeliji« provodila dane u molitvi, razmatranju i radu.

DJELOTVORNA LJUBAV PREMA BLIŽNJEMU

Iako je sveta Ruža bila siromašna djevica i roditelji joj bez imutka, ipak je vršila djela milosrđa prema siromasima i bolesnicima. Njezina je ljubav k njima bila upravo domišljata. Čujte neke od mnogih primjera!

Jednoga dana iznenadi otac svoju obitelj velikim omotom platna. Naša je svetica baš trebala rublja, pa joj majka dade nekoliko metara toga platna i reče: »Čini s tim, što hoćeš.« Ruža je bila presretna. A kud je s njim? U milostinju! Potajno ga je darovala dvjema siromašnim djevojkama. Kad je majka to kasnije saznala, reče joj: »Nisam ti dala platno za to, trebalo je da ti bude za rublje.« »Oprosti mi, draga majko«, odvrati Ruža prijazno, »no ti si ipak rekla, da mi je slobodno raditi s njim što hoću. Za mene će se Bog već pobrinuti.« I doista, kratko vrijeme iza toga neka bogata gospođa obilno nadari Ružu rubljem i haljinama.

Siromašna Montoja nije imala kaputa i stidjela se ići u crkvu. Ruži se sažali, pa jednoga dana uze majčin kaput, koji je slučajno visio preko stolca i darova ga siroti. Majka se malo rasrdi i stade prigovarati kćeri. Ali joj ova ljubezno odgovori: »Nemaj brige, ta imaš još jedan kaput, a prije nego ga iznosiš, poslat će ti Bog ne jedan, nego više kaputa.« Tako se i dogodi. Poslije malo vremena dođe u

kuću neki stranac i pokloni majci novaca za novi kaput. Isti dan posla neka bogata gospođa svilenoga sukna za drugi, a iz dominikanskoga samostana bi poslano sukno i za treći kakut.

U Ruže je bilo sućuti i milosrđa čak i za životinje. — Njezini su roditelji imali lijepoga šarenog pijetla, u kom su djeca vrlo uživala. No pijetao je prestao kukurikati, i majka naumila da ga zakolje. Čim je to saznala naša Ruža, poviče pijetlu: »Kukuriči, pjetliću moj, kukuriči, da ne moraš umrijeti.« Pijetao se ponosno isprsi, zamahnu krilima i snažno zapjeva svoj kukuriku... Zatim se dostojanstveno šetaše naokolo gledajući Ružu i kukuričući svaki puta, kad bi mu zapovjedila. Svi su se smijali, a pijetao je smio ostati na životu.

POHOD S NEBA

Čista duša naše svetice bila je potpuno lišena svega zemaljskoga, ona je svojim mislima boravila neprestano u nebu. Zato se i nebo prignula k njoj. Neki su njegovi stanovnici s njom srdačno drugovali. Go-

tovo svaki dan prikazao bi joj se mali Isus. Kad bi Ruža čitala pobožne knjige i u njima našla ime Isusovo, srce bi joj se posve rasplamtjelo od ljubavi. Srdačno bi molila, da je pohodi božansko Dijete. I ono bi iznenada došlo, postavilo se na listove knjiga, gledalo prijazno Ružu i smiješilo se.

Djetešce joj se znalo često pokazati i kod ručnoga rada. Svetica bi ga lagano posjela na šivaći jastučić i marljivo radila dalje, dok mali Isus ne bi raširio ručice, da zagrli Ružu.

Kad je pobožnu djevicu jedanput jako bolio vrat, pojavi joj se Dijete Isus i pozva je na igru. Oni se dakle igraju, i Ruža dobiva. Za nagradu ponizno moli, da joj prođe vratobolja, i boli odmah iščeznu. Igraju dalje, ali sada dobiva Dijete Isus. A što On traži zato, što je dobio igru? — Da se patnja povrati. Boli se smjesta jave još jače nego prije. Majka je zabrinuta i pita je, kako joj je: »Budi mirna, premila majko, Spasitelj se sa mnom igra«, odgovori Svetica.

Ruža je osobito štovala i ljubila Majku

Božju, koja svoju revnu službenicu obdari osobitim milostima.

Od njezine pete godine pa sve do smrti svaki bi je dan pohodila Majka Božja. Marija je svoje dijete svako jutro rano budila, da slavi Boga. Do toga je došlo ovako. Ruža je bila jedanput vrlo oslabila, jer je strogo postila i mnogo bdjela po noći; bojali su se, da ne bi ozbiljno oboljela. Savjetovaše joj, da uzme kakav lijek za spavanje, ne bi li prospavala bar nekoliko sati u noći. Ruža posluša, ali bi unatoč toga zaspala uvijek tek oko jutra, a probudila se kasnije no što je uzela sebi za pravilo. Puna pouzdanja molila je Mariju za pomoć, i gle, svako bi joj se jutro prikazala sama nebeska Majka, probudila je i govorila joj: »Ustani, kćeri moja, vrijeme je molitve.« Ruža bi otvorila oči i ugledala nebesku Majku kraj svoga kreveta. Brzo se ustajala i molila.

RUŽA I NJEZIN ANĐEO ČUVAR

Draga sveta Ruža imala je u svom anđelu čuvaru nesamo zaštitnika, nego i vjernoga prijatelja i slugu.

Kad se koji put ne bi mali Isus pojavio u svoj obični sat, bila bi ona vrlo žalosna. Tada bi slala po njega svoga anđela čuvara, kojemu bi pjevajući govorila:

»O dječače moj plemeniti,
Poteci k Njemu, reć Mu hiti,
Koliko za Njim srce tuži,
Dok ne vrati se opet k Ruži.«

Ruža bi gotovo svaku večer ostala do neko jedanaest sati u svojoj ćeliji. Tada bi majka otvorila vrata bašče, koja su inače bila uvijek zaključana, i svetica bi kroz njih išla u kuću. Jedne je večeri bila majka vrlo umorna i zaboravila otvoriti vrata u određeni sat. Ruža je dosta dugo čekala i razmišljala, kako bi najzgodnije mogla doći u kuću. Uto se stane pod drvećem micati poput sjene neka lijepa pojava, koja joj prijazno mahaše. Neki unutarnji glas reče Ruži: »To je tvoj anđeo čuvar«, i ona pođe za njim. Kad su došli do vrtnih vrata, ona se otvore; pojava je išla pred njom sve do majčine sobe, i tu je iščezla.

Drugi put je pobožna djevica cijelu noć provela moleći u svojoj ćeliji. Tada je obuze velika slabost, da se jedva mogla držati na nogama. U blizini ni žive duše, i Ruža se savjetuje sa svojim anđelom čuvarom. On joj otvara vrata bašče i vodi je k majci. Ova je prestrašena, što joj kćerka tako iznenada dolazi i što je tako blijeda u licu, pa budi služavku i zapovijeda joj, da donese iz ljekarne kakav lijek, što okrepljuje. »Nemoj trošiti, draga majko, gospođa Rentmajster (gospođa, kojoj je Ruža učinila već mnogu uslugu) nešto će mi već poslati.« »Jesi li ti pri pameti«, kaže majka zlovoljno. »Kako bi se moglo znati u Rentmajsterovoj kući, da ti baš sada trebaš lijek za ojačanje?« Neka djevojka treba da poleti u ljekarnu! U to netko pokuca na kućnim vratima. Otvore ih, i u sobu uđe Rentmajsterov sluga s lijekom za ojačanje.

Majka je skočila od začuđenja. Kad je sluga otišao, morala je Ruža objasniti čudesni događaj. »Kad me je spopala velika slabost, molila sam svoga anđela čuvara, neka javi to gospođi Rentmajster, da mi

pošalje nešto za ojačanje. Kako vidiš, draga majko, moj je glasnik vjerno izvršio što sam mu rekla.«

Tebi se, drago dijete, zacijelo ne će anđeo čuvar tako čudesno ukazati. Ali i ti možeš steći njegovo osobito prijateljstvo i ljubav, ako ga budeš revno štovalo i slušalo, kad te opominje. Tada će i on čuti i ispuniti i tvoje male želje i molitve. Pošalji ga dragomu Spasitelju, ako imaš osobitih potreba. Nada sve ga moli, da očuva i tebe i drugu djecu od svojevoljnih grijeha.

BOŽJI PJEVAČ

Kad bi Ruža nakon kratkoga noćnog počinka došla u bašču, pozvala bi sve biljke, drveće, grmove i cvijeće, da zajedno s njom hvale i slave Boga.

U posljednjoj godini njezina života doletio bi za vrijeme korizme svaki dan jedan slavuj u bašču. Stao bi na drvo blizu prozora njezine ćelije i tiho čekao, dok bi Ruža govorila:

»Slavuju, o daj se javi,
Jasnim glasom Boga slavi,

Svečanim se klanjaj pojem,
Višnjem Stvorcu tvom i mojem.
Ti veličaj Stvoritelja,
Ja ću hvalit Spasitelja,
I u slatkim popijevkama
Neka vije glas se nama.
Diži kljunić! Pjevat kreni!
Kada svršiš, pusti meni.«

Odmah bi slavuj tiho započeo svoje slatke pjesme, i sve se glasnije i više orio njegov slavospjev. Onda bi pjevala Ruža:

»Grlo svoje ti otvori,
Ja ću dušu, što mi gori;
Naizmjence popijevajmo,
Zanosno Ga proslavljajmo.«

Tako bi se sveto natjecali i mijenjali cijeli sat; oko šest bi sati slavuj opet brzo odletio.

U NEBO

U posljednjim je godinama njezina života kušao Spasitelj svoju zaručnicu mnogim teškim bolestima. Sile su joj sve više slabile, a neka duboka čežnja za nebom obuzela joj dušu.

Tri je dana prije smrti išla naša svetica još jedanput u svoju dragu vrtnu ćeliju, gdje je provela toliko dana u najsrdačnijem jedinstvu s Bogom. Bacila se pred križ, zagrlila noge Raspetoga i zavapila: »Gospodine, Gospodine! Daj mi još više patnje, ali i još više ljubavi.« Molitva joj bi uslišana, Ruža teško obolje, i dadoše joj sakramente umirućih. — O ponoći joj se najednom zasja lice, ona razabra, kako je zove Spasitelj: »Ružo srca moga, zaručnice moja, dođi!« Ruža se podigne, poviče: »Isuse, Isuse, dolazim, dolazim«, i ispusti svoju lijepu, čistu dušu. Ruža Limska imala je 32 godine, kad je umrla. Odmah nakon smrti prekri joj se blijedo lice nježnim rumenilom, usne se otvoriše kao u blaženom smiješku, a oči gledahu tako bistro, te su prisutni u početku mislili, da nije umrla, nego još živi.

Tek što osvanu, nagrne narod, da vidi mrtvo tijelo svete djevice! Bila je tako velika stiska, da su potkralj i njegova tjelesna straža morali držati red, da ne dođe do nesreće.

Na njezinu su se grobu i po njezinu

zagovoru dogodila tolika čudesa, da je već godine 1688 bila proglašena blaženom, a tri godine izatoga i svetom. Papa Klement X. odredi, da njezina svetkovina bude 30. kolovoza i dopusti, da je smiju štovati i zazivati kao zaštitnicu cijele Amerike.

Drago moje dijete! Ti si tek u kratkim crtama upoznalo život »ruže Božanskoga Srca«. Ti si je zavoljelo, zar ne? Moli je, da ti dade veliku ljubav prema bližnjemu, da te nauči, radosno se odricati i žrtvovati i srdačno ljubiti Spasitelja i njegovu dragu Majku.

Prevela s njemačkoga Zdenka Žanko

SADRŽAJ

Dar s neba 5
Čudesna ruža 6
Mala patnica 7
Ruža se rado odriče 10
Ruža je neobično poslušna 11
Omiljelo mjestance 13
Veliko pouzdtnje u Boga 16
Teški časovi 19
Djelotvorna ljubav prema bližnjemu 21
Pohod s neba 23
Ruža i njezin anđeo čuvar 25
Božji pjevač 28
U nebo 29